

for Statskassen. Udgifterne vil maaske blive noget større, hvis det foreliggende Lovforslag gennemføres, men der er ikke Tale om en Forskel af en saadan Størrelse, at finansielle Bekymringer er berettigede i det ene Tilfælde og ikke i det andet. Nej, hvis finansielle Betænkeligheder skulde have afgørende Betydning, burde de ogsaa næres mod Loven af 1909, og Følgen maatte da blive, at man maatte annullere Loven af 1909 og saa i øvrigt gaa den Vej, som jeg — hvad jeg ogsaa har udtalt med et Par Ord i Betænkningen — altid har anset for at være den rigtigste — den højtaerede Justitsminister udtalte ogsaa i 1909—10, at man maaske bedst kom frem ad den Vej — den stykkevise Reforms Vej. Naar man ikke vil det, naar man fra Venstres Side fastholder Loven af 1909 og ikke viser nogen som helst Tilbøjelighed til at gaa bort derfra, saa vil det sige, at man med Sindsro vil finde sig i denne forøgede Udgift for Statskassen, og saa drejer det sig her i Virkeligheden om følgende: Det foreliggende Lovforslag vil vel nok kræve en noget større Udgift, men det medfører paa den anden Side saadanne Forbedringer, at det er Udgiften værd, det er der for mig ikke nogen som helst Tvivl om. Indførelse af Anklageprincippet anser jeg for at være en absolut Nødvendighed, naar man vil gaa bort fra Inkquisitionssystemet, som det jo hedder. Ved Loven af 1909 stiller man i Virkeligheden Dommeren paa en ganske umulig Plads. Han skulde efter Bestemmelsen undlade det inkvisitoriske Forhør over den sigtede, der fandtes en Defensor, men nogen Anklagemyndighed var der ikke. Derved var, forekommer det mig, Dommeren anbragt i en ret vanskelig Stilling, og der er ingen Tvivl om, at mange, som med Rette var sigtede, vilde slippe ud af Rettens Hænder, fordi Loven ikke gav Dommeren den nødvendige Støtte ved Indførelse af Anklageprincippet.

Det siges dernæst, at det vil blive dyrere at føre Proces, og det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) citerede her Udtalelser af Deuntzer. Ogsaa min Ringhed har tilladt sig gentagne Gange at gøre opmærksom paa, hvad det var for Momenter, der bevirkede, at det vilde blive dyrere at føre Proces under den nye Ordning. Det ærede Medlem fra Sæby glemmer imidlertid, at det, der medfører de dyrere Processer, jo er Forhold, som ogsaa er til Stede ifølge Loven af 1909, og som ikke er forandrede ved det, som her foreslaas.

At Processer bliver dyrere, ligger i, at man gaar over til mundtlig Procedure; Sagsføreren skal selv møde og kan ikke som tidligere nøjes med et skriftligt Indlæg, der fremføres af hans Fuldmægtig.

Jeg siger altsaa, at hvis vi skal bekymre os saa alvorligt for Statskassens Udgifter, og hvis overhovedet Hensynet til Befolkningens Udgift er saa vægtigt, hvorfor fremfører man saa først dette overfor det foreliggende Lovforslag? Hvorfor har man saa ikke fremført det for at gaa den Vej, som jeg principielt anser for at være den billigste og bedste?

Det ærede Medlem fra Gudme udtalte sig jo imod Ændringsforslag Nr. 3, der tilsigter, at Administrationen kan forøge Retskredsens Antal med 7, fra 83 til 90. Jeg kan forstaa, at man er imod, at Administrationen skal have en saadan Myndighed, en Myndighed, som Administrationen for øvrigt vistnok ikke er saa forfærdelig glad ved at faa, men man er jo dog ikke imod at gaa med til 90 Retskredse. Hvis man altsaa ikke ønsker at overlade Indretningen af de 7 tilbageværende Retskredse til Administrationen, var der ingen anden Vej at gaa i Udvalget end at stille Forslag om en Inddeling af Landet i 90 Retskredse. Derved opnaaede man det, man vilde, at faa saa mange Retskredse som muligt, og tillige dette ikke at give Ministeriet denne Bemyndigelse. Men den Vej er man jo altsaa ikke gaaet, og ved at tage Afstand fra Ændringsforslag Nr. 3 tilkendegiver man da i Virkeligheden, at man vil nøjes med 83 Retskredse og ikke ønsker at gaa til de 90.

Overfor det ærede Medlem, som nylig talte (Niels Petersen), vil jeg sige, at saa længe det drejer sig om Efterforskning, kan der ikke være Tale om nogen sigtet i dette Ords juridiske Betydning. For at Efterforskningen kan være effektiv, tror jeg, det er af meget stor Betydning, at den kan foregaa upaavirket af Meddelelser i Pressen, naar ikke netop den Myndighed, der foretager Efterforskningen, finder, at det for dennes Skyld er rigtigt at give Pressen Meddelelser. Den Omstændighed, at alt, hvad der foregik, blev berettet i Bladene, vilde let medføre, at selve Efterforskningen blev svækket i sin Virkning, mistede i Effektivitet.

Udvalgsflertallets Forslag om, at Politidirektøren i København skal have 9 Politifuldmægtige til at møde for sig i Byrettens 9 kriminelle Afdelinger, er ikke